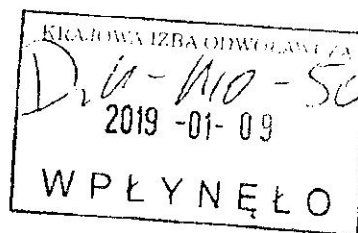

Sygn. akt XXIII Ga 1228/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Gospodarczy, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiktor Piber

Sędziowie: SSO Alicja Dziekańska
SSO Paweł Kieta (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Mariusz Bajsztok

po rozpoznaniu 10 października 2018r. w Warszawie na rozprawie
sprawy o udzielnie zamówienia publicznego

przy udziale zamawiającego [REDAKTED] w [REDAKTED]

z udziałem [REDAKTED] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w [REDAKTED]

na skutek skargi zamawiającego

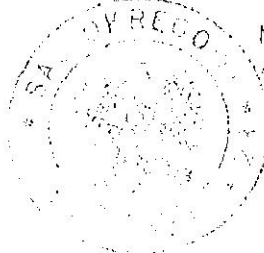
od wyroku Krajowej Izby Odwoławczej w Warszawie z dnia 22 czerwca 2018r., sygn. akt
KIO 1146/18

1. oddala skargę,
2. zasądza od [REDAKTED] w [REDAKTED] na rzecz [REDAKTED] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w [REDAKTED] 3.750,00 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania skargowego.

SSO Alicja Dziekańska

SSO Wiktor Piber

SSO Paweł Kieta

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
za zgodność *M. Bajsztok*
Sekretarz

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2018 r. Krajowa Izba Odwoławcza (dalej Izba) w sprawie o sygn. akt KIO 1146/18 w przedmiocie odwołania wniesionego przez [REDAKTED] sp. z o.o. sp. k. w [REDAKTED] (dalej wykonawca, przeciwni skargi) w postępowaniu prowadzonym przez [REDAKTED] w [REDAKTED] (dalej zamawiający, skarżący) w pkt 1 uwzględniła odwołanie i nakazała zamawiającemu: unieważnienie czynności unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego dla pakietu I zadania 1., unieważnienie czynności odrzucenia oferty wykonawcy dla pakietu I zadania 1. oraz powtórzenie czynności badania i oceny ofert dla pakietu I zadania 1. z uwzględnieniem oferty wykonawcy; w pkt 2 kosztami postępowania obciążyła zamawiającego i zaliczyła w poczet kosztów postępowania odwoławczego 15.000 zł uiszczoną przez wykonawcę tytułem wpisu od odwołania oraz zasądziła od zamawiającego na rzecz wykonawcy 18.600 zł stanowiącą koszty postępowania odwoławczego poniesione z tytułu wpisu i wynagrodzenia pełnomocnika.

Krajowa Izba Odwoławcza oparła swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Zamawiający prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na „dostawę materiałów medycznych”. Zamawiający odrzucił ofertę wykonawcy złożoną dla pakietu I zadania 1. jako niezgodną z SIWZ ze względu na to, że w pozycji 19. wymagał zaoferowania przedłużaczy do pompy infuzyjnej z końcówką typu Luer, a wykonawca zaoferował przedłużacz do pompy infuzyjnej z końcówką typu Luer Lock.

Izba uznała, że, niezależnie od intencji zamawiającego, nie zostały one w sposób zrozumiały wskazane w SIWZ. Zamawiający - wskazując w pozycji 19. jedynie na końcówkę typu Luer bez określenia, że w istocie ma to być końcówka typu Luer Slip oraz przy istniejących możliwych dwóch końcówkach Luer Slip i Luer Lock, co wyraźnie wynika zarówno z samej Polskiej Normy, jak i istniejących na rynku produktów - nie dookreślił, który rodzaj końcówki ma zostać zaoferowany, a więc dopuścił oba jej rodzaje. Zamawiający nie wskazał też, że zamierza stosować zamawiane przedłużacze do dokonywania punkcji zatok lub innych celów niż do pomp infuzyjnych. W ocenie Izby brak było podstaw, by oświadczenie woli zamawiającego tłumaczyć w sposób zawężający, tj. jako żądanie jedynie końcówki typu Luer Slip. W zakresie pozycji 19. była zgodna z SIWZ.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 192 ust. 9 i 10 Pzp.

Skargę od powyższego wyroku wniósł zamawiający i zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 1 Pzp poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie oferty wykonawcy, jako zgodnej z wymaganiami SIWZ w okolicznościach, w których takie stanowisko oznacza uprzywilejowanie wykonawcy albowiem pomimo rozróżnienia odrębnych pozycji 19 i 20 w SIWZ Izba zaaprobowwała ofertę wykonawcy, który przedłożył dla obu pozycji ten sam przedłużacz końcówką typu Luer Lock, co należy uznać za działanie sprzeczne z zasadą równego traktowania w stosunku do innych wykonawców, którzy przedłożyli prawidłową ofertę;
- 2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 29 ust. 1 Pzp poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, iż intencje zamawiającego nie zostały w sposób wyraźnie zrozumiały wskazane w SIWZ w okolicznościach, w których Izba pominęła w zupełności fakt, że SIWZ była kierowana do profesjonalnych podmiotów, posiadających wiedzę na temat asortymentu dostępnego na rynku, a nie do przeciętnego odbiorcy, w konsekwencji rozróżnienie w pozycjach 19 i 20 Luer oraz Luer Lock było jasne dla wykonawców, w tym dla [REDAKTOWANE] sp. z o.o. sp.k., pomimo aktualnie zajmowanego przez niego stanowiska;
- 3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 93 ust. 1 pkt 1 Pzp poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, iż nie zachodziły podstawy do odrzucenia oferty wykonawcy [REDAKTOWANE] sp. z o.o. sp.k. w okolicznościach, w których wykonawca w ofercie zaproponował produkt, który nie spełniał kryteriów określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia i nie mógłby być w konsekwencji wykorzystany na Oddziale Otolaryngologicznym zamawiającego, który zgłasza zapotrzebowanie na przedłużacze Luer, a nie Luer Lock;
- 4) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 14 ust. 1 PZP w związku z art. 65 § 1 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie i dokonanie niewłaściwej wykładni SIWZ, które dla podmiotów profesjonalnych pozostawały jasne, gdyż wprowadzały rozróżnienie w punktach 19 i 20 na zapotrzebowanie odpowiednio przedłużaczy z końcówkami Luer oraz Luer Lock, a zatem oświadczenie zamawiającego podlegało jednoznacznej interpretacji dla podmiotów profesjonalnych z uwagi na fakt dostępnych na rynku produktów, m.in. producenta „Balton”, które wyraźnie odnosi się albo do końcówek Luer, albo Luer Lock.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uwzględnienie skargi i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w całości obciążenie wykonawcy kosztami postępowania odwoławczego oraz zasądzenie od wykonawcy na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Skarżący wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie wskazanych dowodów.

W odpowiedzi na skargę wykonawca wniósł o jej oddalenie jako całkowicie bezzasadnej, pominięcie wniosków dowodowych zgłoszonych przez skarżącego i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W piśmie procesowym z dnia 15 października 2018 r. skarżący ustosunkował się do twierdzeń przeciwnika skargi oraz w razie oddalenia skargi wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga jest bezzasadna. Sąd Okręgowy w całości aprobuje ustalenia faktyczne Izby i ich ocenę prawną.

Wszystkie zarzuty skargi sprowadzały się zasadniczo do błędnej - w ocenie skarżącego – oceny SIWZ przez Izbę i w konsekwencji zarzutu nieprawidłowego uznania, że oferta wykonawcy była zgodna ze specyfikacją. Żaden z podniesionych w skardze zarzutów nie był skuteczny. W ocenie Sądu Okręgowego Izba nie naruszyła zasady równego traktowania poprzez dopuszczenie oferty wykonawcy. W ocenie Sądu oferta przeciwnika skargi była zgodna z SIWZ, zaskarżony wyrok doprowadził zatem do przywrócenia funkcjonowania tej zasady w przedmiotowym postępowaniu.

Jak trafnie wskazała Izba, opis zamówienia podlega wykładni zgodnie z regułami art. 65 k.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że wykładnia umów w pierwszym rzędzie powinna uwzględniać - stosownie do art. 65 § 2 k.c. - rzeczywistą wolę stron zawierających umowę. Wymaga to zbadania nie tylko konkretnego postanowienia umowy, ale analizy jej całości; innymi słowy wskazane jest przyjmowanie takiego sensu oświadczenia woli, które uwzględnia logikę całego tekstu (kontekst umowny). Poza tym, dla stwierdzenia zgodnej woli stron mogą mieć znaczenie ich wcześniejsze i późniejsze oświadczenia oraz zachowania, czyli tzw. kontekst sytuacyjny.

Wykładnia oświadczeń woli w świetle art. 65 § 1 i 2 k.c. oparta jest na tzw. metodzie kombinowanej. W pierwszej fazie procesu wykładni ustala się sens oświadczenia woli na podstawie rzeczywistego znaczenia nadawanego oświadczeniu przez obie strony (sens oświadczenia zgodny z rzeczywistą wolą stron). Jeżeli brak jest w tym zakresie zgodnego rozumienia stron, należy odwołać się do metody obiektywnej, wedle której właściwy sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli zgodnie z tym, jak adresat oświadczenia sens ten rozumiał i rozumieć powinien; decydujący jest więc normatywny punkt widzenia odbiorcy oświadczenia, który z należyłą starannością dokonuje wykładni zmierzającej do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie woli (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP

66/95, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2018 r., I CSK 225/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2018 r., IV CSK 106/17).

Dokonana przez Izbę wykładnia opisu przedmiotu zamówienia uwzględnia powyższe kryteria. Zamawiający wskazał w pozycji 19. opisu przedmiotu zamówienia jedynie na końcówkę Luer – bez określenia, czy chodzi o końcówkę Luer Slip czy Luer Lock, zatem sformułował SIWZ w sposób niejednoznaczny i niewyczerpujący, wbrew art. 29 ust. 1 Pzp. Z literalnego brzmienia specyfikacji wynikało zatem, że zamówienie dotyczyło materiału medycznego z końcówką Luer. W żaden sposób zatem z literalnego brzmienia opisu zamówienia nie można odczytać – zgodnie z wolą zamawiającego – że przedmiotem zamówienia był przedłużacz do pomp infuzyjnych z końcówką Luer w rozumieniu nomenklatury stosowanej przez ██████████

Zgodnie z treścią normy PN-EN-ISO-80369-7 łącznikiem Luer mogą być zarówno łączniki Luer Slip oraz Luer Lock. Okoliczność, że inni wykonawcy przedłożyli ofertę zgodną z niewyartykułowanym dostatecznie zamierzeniem zamawiającego nie oznacza, że należy obciążyć wykonawcę negatywnymi konsekwencjami złożenia oferty zgodnie z SIWZ, który dokonał interpretacji specyfikacji w dozwolonym (i koniecznym) zakresie. Wbrew zarzutom skargi, jest uzasadnione i zasługuje na ochronę prawną sytuacja, w której wykonawcy, składając oferty w postępowaniu o udzielenie zamówienia, posługują się terminologią polskich norm, a nie nazwami na opakowaniach producentów. Prawidłowo Izba wywiodła, że odwołanie do polskich norm mieści się w granicach dozwolonej wykładni oświadczeń woli. Jeżeli wątpliwości wykonawcy co do przedmiotu zamówienia można rozwiązać zapoznając się z normami ISO, nie można nałożyć na wykonawcę obowiązku skorzystania z wyjaśnień.

Mając na uwadze kontekst sytuacyjny oraz kombinowaną metodę wykładni oświadczenia woli w postaci opisu przedmiotu zamówienia, należy wywieść, że brak skorzystania z wyjaśnień nie może obciążać wykonawcę, bowiem to zamawiający sporządza opis przedmiotu zamówienia. Błędy występujące w SIWZ obciążają autora. Rację należy przyznać Izbie, że zamawiający nie może wymagać, że wykonawcy domyślą się zastosowania przedmiotu zamówienia – nawet jeżeli są profesjonalistami. Wbrew oczekiwaniom skarżącego odczytywanie intencji wykorzystania przedmiotu zamówienia przez zamawiającego nie jest rolą składających oferty. Oznacza to, że brak jest podstaw do obciążenia wykonawców negatywnymi konsekwencjami (w postaci odrzucenia oferty) braku dostosowania się do takiego wymogu.

Podsumowując, dokonując wykładni oświadczenia woli zamawiającego należało przyjąć za Izba, że przedmiot zamówienia obejmował przedłużacz do pomp infuzyjnych zarówno z łącznikami Luer Slip, jak i Luer Lock. W konsekwencji zamawiający niezasadnie odrzucił ofertę wykonawcy jako niezgodną z SIWZ.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 198f ust. 2 p.z.p. Sąd Okręgowy oddalił skargę, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., obciążając skarżącego połową kosztów postępowania skargowego.

Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tego sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu. Zakwalifikowanie przypadku jako „szczególnie uzasadnionego” wymaga rozważenia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt V CZ 23/11). Postanowieniem z dnia 30 lipca 2018 r. zwolnił od kosztów sądowych skarżącego. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie należy zastosować również art. 102 k.p.c. Skarżący prowadzi działalność o specyficznym charakterze polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, jest jednostką publiczną. Obciążenie go wydatkiem w postaci poniesienia pełnych kosztów procesu spowodowałoby, że negatywne skutki niniejszego procesu dotknęłyby pacjentów i możliwości ich leczenia. Z drugiej jednak strony nie można zapominać, że zasada równości stron stosunków cywilnoprawnych sprawia, że ich interesy winny podlegać identycznej ochronie prawnej, a tym samym przegrywający proces powinien ponosić skutki własnych działań i zaniechań w takim samym zakresie, jak każdy inny podmiot uczestniczący w gospodarczym obrocie cywilnoprawnym.

Pomimo, że Izba w sposób klarowny wyjaśniła szpitalowi, że przyczyną niniejszego sporu sądowego jest oczywisty błąd w SIWZ, którego jest autorem, zamawiający zdecydował się zainicjować postępowanie skargowe. Takie zachowanie nie może spotkać się z aprobatą Sądu i jest przyczyną, dla której Sąd nie odstąpił od obciążenia skarżącego kosztami procesu, a jedynie zasądził połowę kosztów.

SSO Alicja Dziekańska

SSO Wiktor Piber

SSO Paweł Kieta

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY

2018.07.30 12:30

Piber
2018.07.30